

та нѣма ли въ моето царство нито единъ глупавъ човѣкъ?

— Има, има! — обади се момъкътъ. — Има единъ глупавъ човѣкъ и той е най-глупавиятъ въ твоето царство.

— Че кжде е? — учуди се царьтъ, — азъ не го виждамъ.

— Пъкъ азъ го виждамъ, царю честити. Той е тамъ, дето трѣбваше да се събератъ глупавитѣ.

Огледа се царьтъ. Никой другъ не вижда на мѣстото за глупавитѣ, само себе си.

— Да не смѣташь менъ за най-глупавиятъ! — викна царьтъ.

— Не знамъ, царю честити, щомъ само ти си тамъ, дето трѣбва да се събератъ глупавитѣ, ти трѣбва да си.

Почервенѣ царьтъ отъ гнѣвъ.

— Какъ смѣешъ да ме наричашъ най-глупавиятъ! Сега ще дамъ заповѣдъ живъ да те опекатъ!

— Ако си решилъ, царю честити, да ме печешъ, опечи ме, но ако искашь да излѣкувашъ царедворцитѣ си, остави ме най-напредъ да си свърша работата.

— Хайде, върши я по-скоро!

— Ще я свърша, още малко остана. Ама дай дума предъ всички, че ще ми се покорявашъ.

Нѣмаше що, даде царьтъ дума. Тогава момъкътъ рече:

— Ти, царю, предъ всички призна, че си най-глупавиятъ. Щомъ си най-глупавиятъ, не можешъ вече да бждешъ царь. Затова разгласи, че отъ днесъ слизашъ отъ престола, нека народьтъ да си избере другъ царь.

Нѣмаше какво да прави царьтъ, заповѣда да се разгласи, че народьтъ днесъ ще избира другъ царь. Втурнаха се глашатаитѣ да разнесатъ новината. Още се не втурнали, ето ти, разтвориха се царскитѣ порти и отъ тамъ всички болни царедворци единъ следъ другъ затичаха къмъ народа и се развикаха:

— Менъ изберете, менъ изберете! Азъ съмъ най-добъръ, азъ съмъ най-достоенъ!

Като ги видѣ и чу, царьтъ така кипна, че на очитѣ му причернѣ.

— Нали бѣхте болни! — викна имъ той. — Какъ тѣй можакте да дойдете тукъ!

— Бѣхме болни, ама оздравѣхме! — отговориха царедворцитѣ.

— Аха! Тѣй ли! — извика царьтъ — Сега разбирамъ защо тозъ момъкъ ме нарече, че съмъ най-глупавиятъ въ моето царство. Ималъ е право. Но азъ вече излѣкувахъ глупостьта си.

— Не, не си я още излѣ-